

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 15707 van 9 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ROSIERS en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Buea. Uw vader, Samuel (N.), was een etnische Batu. Uw beide ouders zijn overleden. U studeerde chemie aan de universiteit van Buea. Op 10 februari 2002, toen u nog studeerde, werd u lid van de youth wing van de oppositiepartij ‘Social Democratic Front’ (SDF) aan de universiteit van Buea. De voorzitter van deze youth wing, Numfor Leonard, had u hiertoe geïnspireerd. In januari 2003 werd u aangesteld tot vice-voorzitter van de SDF-youth wing. Om de 2 maanden hielden jullie bijeenkomsten met de leden. U informeerde hen over activiteiten die plaatsvonden. Op 10 mei 2003 besloten de studenten van de universiteit te staken, omdat de studentenautoriteiten nalieten om een aantal voorzieningen voor studenten minder duur te maken en te verbeteren. Die dag vernielden studenten gebouwen en voertuigen van de universiteit. U nam zelf niet deel aan de protesten of geweldplegingen. Niettemin werd u op 10 mei 2003 door politie en gendarmes gearresteerd in het studentenpension waar u verbleef. Ook Numfor Leonard, de voorzitter van de youth wing van het SDF, werd toen opgepakt. De autoriteiten waren er immers van overtuigd dat het SDF aan de basis lag van de studentenprotesten. U werd naar het kantoor van de ‘Judicial Police’ in Buea gebracht. U ontkende uw

medeplichtigheid en u zei dat het SDF geen geweld had gebruikt. Tijdens uw gevangenschap kwamen 2 prominenten van de 'Southern Cameroon National Council' (SCNC), Nfor Ngala Nfor en Albert Mukong, u opzoeken. Zij lagen aan de basis van uw vrijlating op 25 mei 2003. Men had overigens ook geen bewijzen gevonden voor uw medeplichtigheid. In juni 2004, toen u afstudeerde, deed u afstand van uw functie als vice-voorzitter van de SDF-youth wing. U bleef wel lid van het SDF. Op 10 juni 2004 trad u in Buea toe tot de SCNC. Op 20 januari 2005 nam u in Bamenda deel aan een persconferentie, waarop SCNC-vice-voorzitter Nfor Ngala Nfor een uiteenzetting gaf over de marginalisering van Engelstaligen in Kameroen. Er werden verschillende aanwezigen opgepakt, waaronder Nfor zelf, maar u kon ontsnappen. In 2006 verhuisde u naar Limbe, omdat u er een job had gevonden in het farmaceutisch bedrijf 'Kakwa Biofarm'. U werd door Chief Ayamba, nationale voorzitter van de SCNC, aangesteld tot supervisor van de '1-oktober-activiteiten' van de SCNC in Limbe. Ter gelegenheid van de 1 oktober-viering in 2006 verzamelde een 300-tal SCNC-leden aan 'Half Mile' in Limbe. Nog vóór de mars zich in gang kon zetten, was er een interventie van politie en gendarmes. U werd samen met anderen gearresteerd, mishandeld en in de laadback van een truck verzameld. U trachtte te ontsnappen door uit de laadbak te springen, maar brak hierbij uw heupbeen. U werd in comateuze toestand afgevoerd naar het 'Buea Military Hospital'. 45 dagen later ontwaakte u. De arts van dienst overwoog een operatie, maar zag daar uiteindelijk van af, omwille van de complexiteit van de breuk. Er werd u aangeraden de breuk op natuurlijke wijze te laten helen. Op 29 december 2006 werd u ontslagen uit het ziekenhuis en naar de militaire rechtbank van Buea gebracht. U werd er ondervraagd over de gebeurtenissen van 1 oktober 2006. U verklaarde –tegen beter weten in– enkel toeschouwer te zijn geweest van het gebeuren. U werd daarna gedurende ongeveer 5 dagen in een cellencomplex van het militair tribunaal van Buea ondergebracht. Omdat u nog erg zwak was, werd u teruggebracht naar het militair hospitaal. U nam een advocaat, Charles (M.), die klacht indiende tegen de generaal die het bevel voerde over de ordetroepen die u op 1 oktober 2006 arresteerden. Na 2 dagen verblijf in het hospitaal liet men u gaan. U werd wel verondersteld om u 3 maal per week aan te bieden bij de politie van Limbe. Na een maand werd deze maatregel opgeheven. Op 30 januari 2007 kreeg u een convocatie voor een eerste zitting van het militair tribunaal, die op 20 augustus 2007 zou plaatsvinden. Uiteindelijk werd deze zitting uitgesteld tot 19 november 2008. Op 1 oktober 2007 vond in Limbe opnieuw een manifestatie plaats van de SCNC. U nam er niet aan deel, omdat u niet langer actief was binnen de SCNC. Op 2 oktober 2007 kwam de politie van Limbe en Buea u thuis in Limbe arresteren. Ze brachten u naar het kantoor van de 'Judicial Police' in Buea. Vermits ter gelegenheid van de 1 oktober-manifestatie in Limbe chemische explosieven waren gebruikt door de manifestanten, en vermits u chemicus bent, werd u ervan verdacht deze explosieven te hebben gefabriceerd. Aangezien geen bewijs tegen u gevonden werd, liet men u op 3 december 2007 vrij. Er werd u wel gemeld dat het onderzoek rond de chemische explosieven verder zou worden gezet. U keerde terug naar huis. Begin februari 2008 ging u (N. N.) Teriems, een vriend, bezoeken in Bonaberi (Douala). Op 25 februari 2008 werd door de transporteurs een nationale staking afgekondigd omwille van de hoge brandstofprijzen. Er was geen openbaar vervoer en de winkels bleven dicht. Op 27 februari 2008 kwam president Biya op de televisie, die de oppositiepartijen ervan beschuldigde achter de staking te zitten en suggereerde dat zij hiermee het regime in diskrediet wilden brengen. Na deze speech, die velen in het verkeerde keelgat was geschoten, braken zware rellen uit, waarbij winkels, benzinestations, publieke gebouwen en voertuigen werden vernield. Op 29 februari 2008 kalmeerde de toestand. Op 1 maart 2008 werd u opgebeld door een bevriende politieman die in Limbe is gebaseerd. Hij zei dat u door de politie werd gezocht omdat de chemische explosieven die op 1 oktober 2007 werden gebruikt door leden van de SCNC van hetzelfde type waren als deze die in februari 2008 in Limbe en Douala werden gebruikt tijdens de rellen naar aanleiding van de hoge brandstofprijzen. Omdat u destijds verdacht werd van de aanmaak van deze explosieven, werd u nu ook door de politie opgespoord. Later op de dag werd u gecontacteerd door de directeur van het bedrijf in Limbe waar u werkte. Ook hij zei dat u door de politie werd gezocht. Nog later op de dag belde uw buurman vanuit Limbe om te melden dat uw zus in uw huis was

gearresteerd, met de bedoeling uw verblijfplaats aan de weet te komen. Na deze berichten charterde u een motortaxi, waarmee u zich naar de kathedraal van Douala liet rijden. Daar ontmoette u kardinaal (T.), die u een kamer gaf. Via bekenden van de kardinaal werden uw paspoort en diverse andere documenten bij (N. N.) Teriems in Bonaberi opgehaald. Uiteindelijk vertrok u op 18 april 2008 in gezelschap van Michale (L.), een priester, vanuit Douala via Tripoli (Libië) en eindbestemming China naar België. Aangekomen op de luchthaven van Zaventem op 19 april 2008 werd u onwel en vroeg u dringende medische bijstand. U werd naar het Jan Portaels-ziekenhuis in Vilvoorde overgebracht. Na ontslag uit het ziekenhuis vroeg u op 20 april 2008 asiel aan op de luchthaven van Zaventem (zie verslagen nrs. BN/2928/08 en PA/110/GC, beiden dd. 20 april 2008)."

1.2. Verzoeker stelt dat hij niet deelnam aan de SCNC-manifestatie van 1 oktober 2007 te Limbe omwille van gezondheidsredenen en niet omdat hij niet langer actief was binnen de SCNC, zoals verkeerdelijk wordt vermeld in het feitenrelaas van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS).

1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde niet te hebben deelgenomen aan de manifestatie van 1 oktober 2007, waarbij hij preciseerde dat hij ziek was, doch tevens verklaarde dat hij niet langer actief was in de SCNC (administratief dossier, stuk 3, p.25).

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw SDF-lidmaatschap en de hieraan door u gekoppelde vervolging.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal lid te zijn geworden van het SDF op 10 februari 2002 (gehoor CGVS, p. 3) en vanaf januari 2003 vice-voorzitter te zijn geweest van de youth wing van het SDF binnen de universiteit van Buea (gehoor CGVS, p. 3), tot u in juni 2004 afstudeerde (gehoor CGVS, p. 5). U stelde nadien nog gewoon lid (militant) te zijn gebleven, maar geen activiteiten meer te hebben gehad voor het SDF (gehoor CGVS, p. 5).

In verband met de door u voorgelegde SDF-lidkaart en een SDF-attest kunnen enkele bedenkingen worden geformuleerd.

U stelde op 10 februari 2002 lid te zijn geworden (gehoor CGVS, p. 3) en op die dag ook uw lidkaart te hebben verkregen (gehoor CGVS, p. 4). Niettemin blijkt op de door u voorgelegde (en ongenummerde) SDF-lidkaart als datum van lidmaatschap 2002/02/10

voor te komen, maar als afleveringsdatum 2002/06/07, hetgeen dus niet strookt met uw verklaring dat u op dezelfde dag als uw aansluiting uw lidkaart verkreeg. Merkwaardig is ook dat de geldigheidsperiode van de kaart niet werd ingevuld, evenmin als de prijs van de kaart. U verklaarde wel dat de kaart momenteel nog geldig is (gehoor CGVS, p. 5), maar dat blijkt geenszins uit het door u voorgelegde document. Uw bewering dat u geen periodieke contributie moest betalen voor uw lidmaatschap, ook niet nadat u geen student meer was, strookt niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie informatie in het administratief dossier). Het devies in het Engels dat op de door u voorgelegde lidkaart voorkomt, met name 'DEMOCRATIC (sic)- JUSTICE – DEVELOPMENT' strookt niet met het werkelijke devies van , 'DEMOCRACY - JUSTICE – DEVELOPMENT' (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg kan de authenticiteit van de door u voorgelegde SDF-partijlidkaart in twijfel worden getrokken. Het door u voorgelegde SDF-atteest verwijst naar een partijkaart met nr. 1505420 A, maar op de door u voorgelegde partijkaart staat geen nummer vermeld. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan nochtans niet worden afgeleid dat u een andere partijkaart zou hebben gehad dan deze die u heeft voorgelegd, vermits u stelde dat de partijkaart die u bij uw aansluiting heeft gekregen nog steeds geldig is en niet vernieuwd moet worden (p. 4-5). Men kan zich dan ook afvragen naar welke lidkaart in het SDF-atteest wordt verwezen. Het attest bevat ook geen enkele tijds aanduiding. Bijgevolg kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de bewijswaarde ervan.

Verder kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot **uw engagement voor het SDF**.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw activiteiten [als vice-voorzitter van de youth wing] voor het SDF binnen de universiteit van Buea zich beperkten tot de periode van januari 2003 (datum van uw aanstelling als vice-voorzitter) (gehoor CGVS, p. 3) tot juni 2004 (toen u afstudeerde) (gehoor CGVS, p. 5). U verklaarde nadien lid (militant) te zijn gebleven, maar geen functie meer te hebben gehad binnen het SDF (gehoor CGVS, p. 5). Uw betrokkenheid bij het SDF kan ook in grote mate worden gerelativeerd door de vaststelling dat u verklaarde tijdens de laatste verkiezingen op 22 juli 2007 voor uw partij, het SDF, te hebben gestemd, maar niet in staat bleek te zijn om de namen te geven van de 2 SDF-kandidaten voor wie u beweert te hebben gestemd (gehoor CGVS, p. 7), ook al verzekerde u dat ze verkozen werden (gehoor CGVS, p. 7) en ook al werd u op het einde van het interview nogmaals de kans gegeven om de namen te geven (gehoor CGVS, p. 34).

Tevens kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt in verband met **uw beweerde vervolging omwille van uw betrokkenheid bij het SDF**.

U stelde op 10 mei 2003 te zijn gearresteerd naar aanleiding van studentenacties waaraan u zelf niet deelnam, maar waarmee u door de autoriteiten werd geassocieerd omwille van uw vice-voorzitterschap van de youth wing van het SDF binnen de universiteit van Buea (gehoor CGVS, p. 15-17). Merkwaardig is dat u zich de namen van 2 van uw 3 medegevangenen niet kon herinneren (gehoor CGVS, p. 18), hoewel u stelde dat zij allen deel uitmaakten van de youth wing van het SDF binnen de universiteit van Buea (gehoor CGVS, p. 18), waarvan u toch beweerde vice-voorzitter te zijn geweest. Toen u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd of in het kader van uw vrijlating na uw opsluiting van 10 tot 25 mei 2003 bewijzen tegen u waren gevonden, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u ook niet betrokken was [bij het studentenprotest] (gehoor CGVS, p. 18). Uit uw latere verklaringen blijkt ook nergens dat u nog verder zou zijn vervolgd in verband met de studentenprotesten van 2003 of omwille van uw SDF-lidmaatschap.

Uit dit alles blijkt dat er ernstige twijfels zijn over uw SDF-lidmaatschap, -engagement en de daaraan gekoppelde vervolging. Zelfs indien hieraan nog enig geloof zou kunnen worden gehecht kan u niet aannemelijk maken dat u momenteel nog zou geviseerd worden in verband met uw beweerde SDF-lidmaatschap, vermits u verklaarde volstrekt geen activiteiten meer te hebben voor de partij.

Verder kunnen volgende vragen worden gesteld bij uw SCNC-lidmaatschap en de daaraan gekoppelde vervolging.

Vooreerst blijkt uw **kennis m.b.t. het SCNC** bedenkelijk te zijn.

Uw verklaring dat er –noch in Buea, noch elders- een hoofdkwartier is van de SCNC omdat het om een ondergrondse partij gaat (gehoor CGVS, p. 9), is in strijd met de werkelijkheid (zie informatie in het administratief dossier). U bleek Chief Ayamba te kennen als national chairman van de SCNC (gehoor CGVS, p. 10). U stelde hem persoonlijk te kennen (gehoor CGVS, p. 14), maar u was niet in staat om zijn volledige naam te geven (gehoor CGVS, p. 14 en zie informatie in het administratief dossier). U stelde dat hij in Limbe woonde, maar de precieze locatie was u onbekend (gehoor CGVS, p. 15), hetgeen eveneens opmerkelijk is in het licht van uw verklaring dat u hem persoonlijk kende. U kon geen vroegere nationale SCNC-leiders noemen (gehoor CGVS, p. 10). Toen de naam van Martin Luma werd genoemd –zijnde de voorganger van SCNC-national chairman Chief Ayamba- bleek u hem te kennen als lid van SCNC, maar u kende zijn functie niet (gehoor CGVS, p. 11 en zie informatie in het administratief dossier). Uit het feit dat u verklaarde dat hij lid is van de SCNC blijkt ook impliciet dat u niet weet dat hij al enkele jaren overleden is en daarom in de hoedanigheid van national chairman werd opgevolgd door Chief Ayamba (zie informatie in het administratief dossier). U kon slechts 3 prominente leden van de SCNC benoemen, waaronder Albert Mukong, die intussen ook al overleden is (gehoor CGVS, p. 10 en zie informatie in het administratief dossier). Gevraagd naar prominente leden van de SCNC in Limbe, noemde u S.N. Tita, maar u kon zijn functie niet preciseren en u zei zelfs niet zeker te weten of hij een functie had [binnen de SCNC] (gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd naar de secretaris en de schatbewaarder van de SCNC op het nationale niveau bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd of u Ebenezer Akwanga kent, stelde u dat hij lid is van de youth wing van de SCNC, hetgeen strikt genomen niet strookt met de werkelijkheid, vermits de ‘Southern Cameroon Youth League’ (SCYL) –die geleid wordt door Ebenezer Akwanga (zie informatie in het administratief dossier)- uitdrukkelijk ontkent de youth wing van SCNC te zijn (zie informatie in het administratief dossier). Wanneer u werd gevraagd of u weet waar Ebenezer Akwanga zich bevindt, antwoordde u dat hij in 1999 tot 20 jaar opsluiting werd veroordeeld en dat het een wonder zou zijn indien hij niet meer opgesloten zou zijn (gehoor CGVS, p. 11). Niettemin blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Ebenezer Akwanga in 2003 uit de Kondengui-gevangenis van Yaounde is ontsnapt en Kameroen verlaten heeft (zie informatie in het administratief dossier).

U stelde verder op 1 oktober 2006 in Limbe een mars te hebben gecoördineerd voor de herdenking door de SCNC van de samenvoeging van Engelstalig en Franstalig Kameroen die op 1 oktober 1961 plaatsvond (gehoor CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd werd of jullie die dag vlaggen bij hadden, antwoordde u aanvankelijk ontkennend (p. 20). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u –op basis van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt- vroeg of het niet gebruikelijk is dat op 1 oktober de vlag wordt gehesen, antwoordde u dat iemand de vlag naar de afspraakplaats moest brengen, maar dat dit nog niet was gebeurd toen de ordetroepen tussenkwamen (gehoor CGVS, p. 21). Op de vraag welke vlag jullie zouden hijsen, gaf u een bepaalde beschrijving (gehoor CGVS, p. 22 en uw tekening in bijlage bij het gehoor) van wat u de ‘vlag van Zuid-Kameroen’ noemde (gehoor CGVS, p. 2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de vlag die u beschreef grotendeels overeenkomt met de vlag van de ‘Federal Republic of Cameroon’ (1961), al situeerde u de twee sterren in het midden van de vlag, terwijl ze zich in werkelijkheid in de linkerzijde van de vlag situeren (zie informatie in het administratief dossier). Uw bewering dat de door u beschreven vlag deze is van Zuid-Kameroen strookt dus niet met de werkelijkheid. U antwoordde ook bevestigend op de vraag of de door u beschreven vlag de enige is die men als de ‘vlag van Zuid-Kameroen’ kan typeren (gehoor CGVS, p. 22). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de door de SCNC gebruikte vlag totaal verschilt van diegene die u beschreef (zie informatie in het administratief dossier). Het is onaannemelijk dat u als supervisor van de 1 oktober-activiteiten in Limbe niet zou weten hoe de vlag van Southern Cameroons er uit ziet, vooral omdat de meeste 1 oktober-vieringen gepaard gaan met het hijsen van deze vlag (zie informatie in het administratief dossier). Tevens kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over de **door u voorgelegde SCNC-lidkaart**.

Uit vergelijking met een specimen van een SCNC-lidkaart, zoals die afgeleverd werd vanaf 2004 (het jaar waarin u verklaarde lid te zijn geworden) blijkt dat een deel van de achterzijde van lidkaart –meer bepaald het deel waarop de ‘Federal Republic of Southern Cameroons’ staat afgebeeld- zeer onvolledig en dan nog in spiegelbeeld en ondersteboven werd afgedrukt. Ook de handtekening van de ‘national chairman’ die u op de door u voorgelegde lidkaart voorkomt, blijkt niet te stroken met de werkelijke handtekening van Chief Ayamba. Op de kaart werd bovendien de L.G.A. (Local Government Area) niet ingevuld (zie de door u voorgelegde SCNC-lidkaart en een specimen van een echte SCNC-lidkaart in het administratief dossier.)

In het licht van uw gebrek aan kennis over de SCNC, uw bedenkelijke verklaringen over de 1 oktober-viering in 2006 in Limbe en de opmerkingen over de door u voorgelegde SCNC-lidkaart kan geen geloof meer worden gehecht aan uw SCNC-betrokkenheid. Bijgevolg kan ook de hieraan door u gekoppelde vervolging door de Kameroense autoriteiten in 2006 (voor het organiseren van een bijeenkomst van SCNC op 1 oktober 2006) en 2007 (voor vermeende fabricage van chemische explosieven die ter gelegenheid van de 1 oktober-viering in Limbe in 2007 werden gebruikt) ten eerste worden betwijfeld.

Tot slot kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering dat u naar aanleiding van de stakingen/rellen ten gevolge van de hoge brandstofprijzen in maart 2008 zou zijn vervolgd.

U verklaarde dat u op 1 maart 2008 uit 3 verschillende bronnen (bevriend politieman, directeur van het bedrijf waar u werkte en dichtste buurman in Limbe) te horen kreeg dat u werd gezocht door de politie, omdat gebleken was dat de explosieven die bij de rellen van de transporteurs in februari 2008 waren gebruikt in Limbe en Douala van hetzelfde type waren als deze die ter gelegenheid van de 1 oktober-viering in 2007 door de SCNC waren gebruikt in Limbe (gehoor CGVS, p. 25 en 28-30).

Vermits hiervoor reeds werd opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u in oktober 2007 vervolgd werd omwille van vermeende fabricage van chemische explosieven die ter gelegenheid van de 1 oktober-viering in Limbe werden gebruikt, kan uw bewering dat u in maart 2008 werd gezocht omwille van vermeende fabricage van chemische explosieven van hetzelfde type die gebruikt werden bij de rellen van de transportsector in februari 2008 evenmin in aanmerking worden genomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de door u voorgelegde documenten, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

De lidkaart en het attest van het SDF en de lidkaart van de SCNC werden hiervoor reeds besproken en bleken qua authenticiteit erg twijfelachtig te zijn. Voor wat uw geboortecertificaat (nr. 2106/XVII/79) en Kameroens paspoort (nr. 01154769) betreft kan worden opgemerkt dat deze documenten uw identiteit en reisweg staven, maar geen bewijs aanbrengen van uw beweerdte vervolging. Hetzelfde geldt voor de attesten van uw middelbare school en universiteit, alsook uw badge van ‘Kakwa Biofarm’, die enkel getuigen van uw scholing en professionele carrière. Het medisch certificaat nr. 388403 (dd. 2 oktober 2006) van het Ministerie van economie en financiën en van het Ministerie van volksgezondheid en het medisch rapport (dd. 18 september 2007) van het Ministerie van Volksgezondheid gaan beiden uit van een overheidsinstantie. Het is dan ook opmerkelijk dat in het eerste attest vermeld wordt dat u door ordediensten werd aangevallen en in het tweede dat u gelyncht werd door militairen op 1 oktober 2006. Het ligt immers niet binnen de verwachtingen dat een overheidsinstelling officieel zou acteren dat de overheid excessief geweld gebruikt tegen burgers. Bijgevolg –en ook rekening houdend met hogervermelde twijfels m.b.t. uw beweerdte vervolging- kan de authenticiteit van beide documenten in twijfel worden getrokken. Voor wat het document met als hoofding ‘notification d’une convocation’ van 2003 betreft, verklaarde u zelf niet te weten waar dit betrekking op heeft. U stelde dat u niet inging op het in het document geformuleerde verzoek om u aan te bieden en u antwoordde ontkennend op de vraag of

u ten gevolge daarvan problemen ondervond (gehoor CGVS, p. 33). Bijgevolg is de bijdrage van dit document in het kader van uw asielaanvraag verwaarloosbaar. Voor wat de 2 medische attesten (dd. 5 mei 2008) van Dr. Walter (L.) betreft, kan worden opgemerkt dat hierin uw heupletsel wordt bevestigd. Dit letsel wordt niet betwist, maar wel het verband dat u legt tussen het letsel en uw vervolging omwille van uw SCNC-betrokkenheid. Voor wat de medische problemen betreft waar u –vóór uw vertrek uit Kameroen- geen weet van had en pas in België werden ontdekt, kan worden opgemerkt dat deze losstaan van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en dus niet in aanmerking worden genomen. U kan wel een ‘machtiging tot verblijf’ aanvragen op basis van deze medische problemen (cf. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), zeker omdat uit het door u voorgelegde attest blijkt dat deze problemen niet meteen behandelbaar zijn en verder onderzoek vergen (zie medisch attest Dr. Walter Lauwers).”

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève. Hij meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Verzoeker benadrukt dat zijn asielrelaas als geloofwaardig en oprecht moet worden beschouwd.

Betreffende de lidkaart van het SDF, stelt verzoeker dat deze enkel het woord “datum” vermeldt en niet “afleveringsdatum”. Hij wijst erop dat hij in de vragenlijst en tijdens het gehoor bij het CGVS op gedetailleerde wijze een identieke situatie schetst. Op 10 februari 2002 werd verzoeker lid van de jeugdafdeling van SDF, daartoe geïnspireerd door zijn vriend Numfor Leonard, die ook studeerde aan de universiteit van Buea op dat moment voorzitter was van de “youth wing”. Hij betoogt dat zijn relaas steeds coherent is gebleven en het feit dat hij zich de datum waarop de kaart werd verkregen zes jaar later niet meer exact kan herinneren slechts een bijzaak is, die geen impact mag hebben op de realiteit van de feiten.

Aangaande de vervolging ingevolge de studentenrellen en zijn SDF-lidmaatschap in 2003 houdt verzoeker vol dat hij in het kader van het zogenaamde aanzetten door het SDF tot de rellen is gearresteerd, hij aldus door de ordediensten gekend is en later herhaaldelijk opnieuw is gearresteerd en gevangen gehouden.

Verzoeker meent dat zelfs indien zijn verklaringen omtrent de SCNC onvoldoende precies zouden zijn, *quod non*, dan nog moet worden vastgesteld dat hij ten gevolge van de manifestatie op 1 oktober 2006 te Limbe is gearresteerd en ten gevolge van die arrestatie een ernstig heupletsel heeft, ter staving waarvan hij verwijst naar het medisch rapport van het provinciaal hospitaal te Buea. In tegenstelling tot wat het CGVS laat uitschijnen, is dit medisch rapport volgens verzoeker niet rechtstreeks opgesteld door het Ministerie van Volksgezondheid, maar door een arts in dienst van het provinciaal ziekenhuis te Buea, dat als overheidshospitaal onder dit Ministerie ressorteert. Uit zijn arrestaties in 2006 en 2007 zou in elk geval blijken dat hij door de Kameroense autoriteiten met politieke activiteiten in verband wordt gebracht en omwille van die reden werd gearresteerd en gevangen gehouden.

Verzoeker wijst erop dat hij in de ogen van de ordediensten een logische verdachte is voor het vervaardigen van de chemische explosieven waarvan in 2007 en 2008 gebruik werd gemaakt aangezien hij reeds tweemaal werd gearresteerd op politieke evenementen, chemicus is van opleiding en op één van de plaatsen woonde waar de explosieven werden aangewend. In 2008, na zijn arrestatie op verdenking van het vervaardigen van chemische explosieven in 2007, werd die verdenking alleen nog waarschijnlijker. Verzoeker meent dat zijn vlucht die verdenking alleen maar zal versterken, zodat in zijn hoofde bij een terugkeer naar Kameroen een zeer ernstige vrees voor vervolging bestaat. Gelet op wat voorafgaat, kan er volgens verzoeker onmogelijk worden besloten dat er in zijn hoofde geen ernstige vrees voor vervolging zou bestaan.

Hij vraagt derhalve in hoofddorde de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen omdat er wat de vluchtelingenstatus betreft essentiële elementen ontbreken, zodat de Raad de bestreden

beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

4.2. Verzoeker weerlegt de motivering niet aangaande de neergelegde SDF-lidkaart en het SDF-atteest waar deze stelt dat (i) de geldigheidsperiode en de prijs van de lidkaart niet werden ingevuld (ii) hij verkeerdelijk beweerde dat hij geen periodieke contributie moest betalen voor zijn lidmaatschap (iii) het devies in het Engels niet strookt met het werkelijke devies (iv) het attest, dat geen tijdsaanduiding bevat, verwijst naar een partijkaart met nr. 1505420 A, doch op verzoekers partijkaart geen nummer staat vermeld, zodat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van deze documenten. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Ten overvloede wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht opmerkt dat de door verzoeker neergelegde SDF-lidkaart werd uitgereikt op 2002/06/07, daar deze kaart een onderscheid maakt tussen de datum van toetreding, 2002/02/10, en vervolgens de datum vermeldt, zijnde 2002/06/07 (administratief dossier, stuk 10: documenten). Dat verzoeker in de vragenlijst en bij het CGVS hetzelfde relaas gaf, doet geen afbreuk aan het feit dat de verklaring die hij bij het CGVS aflegde, met name dat hij zijn SDF-lidkaart ontving op 10 februari 2002, waarbij hij spontaan toevoegde dat dit de dag van zijn toetreding was (administratief dossier, stuk 3, p.4), niet kan worden gerijmd met de informatie op de neergelegde lidkaart, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Met betrekking tot zijn beweerde arrestatie in 2003, beperkt verzoeker zich ertoe zijn asielmotieven te herhalen, hetgeen geenszins dienstig is ter ontkrachting van de bestreden motieven (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006). De motivering vindt steun in het administratief dossier waar deze stelt dat (i) verzoeker sedert 2004 geen functie meer had binnen het SDF (ii) zijn betrokkenheid bij deze partij wordt gerelativeerd doordat hij niet in staat bleek te zijn de namen te geven van de twee SDF-kandidaten voor wie hij zou hebben gestemd, hetgeen des te meer klemmt daar deze twee kandidaten ook daadwerkelijk werden verkozen (iii) hij zich de namen van zijn medegevangenen niet kon herinneren, hoewel zij deel uitmaakten van de “youth wing” van het SDF binnen de universiteit van Buea, waarvan hij vice-voorzitter van beweerde te zijn geweest (iv) hij verklaarde dat hij niet betrokken was bij het studentenprotest en er geen bewijzen tegen hem werden gevonden (v) nergens blijkt dat hij nog verder zou zijn vervolgd in verband met de studentenprotesten of zijn SDF-lidmaatschap. Deze motivering wordt door verzoeker niet *in concreto* weerlegd, is pertinent en terecht en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Derhalve kan, de vaststellingen inzake de voorgelegde lidkaart mede in acht genomen, geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde engagement voor het SDF, noch aan de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging. Bovendien merkt de bestreden beslissing met recht op dat, zelfs indien er geloof dient te worden gehecht aan zijn engagement, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op heden nog zou gevisieerd worden omwille van zijn SDF-lidmaatschap gezien hij verklaarde volstrekt geen activiteiten meer te hebben voor de partij.

Betreffende verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de SCNC, dient te worden opgemerkt dat van iemand die beweert sedert juni 2004 lid te zijn van de SCNC en als hoofdverantwoordelijke voor de activiteiten in Limbe te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 6, p.2), redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande (i) het al dan niet bestaan van een hoofdkwartier van de SCNC (ii) de volledige naam en woonplaats van Chief Ayamba, te meer daar verzoeker deze persoonlijk zou hebben gekend (iii) vroegere SCNC-leiders (iv) Martin Luma, meerbepaald diens functie en het feit dat hij is overleden (v) prominente leden van de SCNC (vi) prominente leden van de SCNC in Limbe (vii) de secretaris en schatbewaarder van deze partij op nationaal niveau (viii) Ebenezer Akwanga, meerbepaald het feit dat deze de voorzitter is van de SCYL (Southern Cameroon Youth League) en ontsnapte uit de gevangenis in 2003 (ix) de door het SCNC gebruikte vlag, hetgeen des te meer klemmt daar verzoeker de coördinator zou zijn geweest van de één-oktoberviering in Limbe terwijl zulke viering gepaard gaat met het hijsen van deze vlag. In acht genomen dat verzoeker hier in

gebreke blijft, kan er geenszins geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden engagement voor de SCNC, noch aan de hieruit voortvloeiende vervolgingen in 2006 en 2007.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet betwist dat na vergelijking met een specimen van een SCNC-lidkaart blijkt dat een deel van de achterzijde van de door verzoeker voorgelegde lidkaart onvolledig, in spiegelbeeld en ondersteboven werd afgedrukt, de handtekening van de 'national chairman' niet strookt met de werkelijke handtekening van Chief Ayamba en op de kaart bovendien de L.G.A. niet werd ingevuld. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en word door de Raad overgenomen.

Betreffende de medische rapporten (administratief dossier, stuk 10, documenten) die verzoekers arrestatie zouden moeten aantonen, merkt de Raad op dat, daargelaten het feit dat dit slechts faxkopieën betreffen waaraan omwille van de manipuleerbaarheid van zulke kopieën slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend, deze rapporten geenszins enig causaal verband aantonen tussen verzoekers verwonding en zijn relaas, zodat zij niet vermogen zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien is het niet aannemelijk dat een overheidsinstelling officieel zou acteren dat de overheid excessief geweld gebruikt tegen burgers. Dient tevens te worden opgemerkt dat de inhoud van het attest met nr. 388403 moeilijk te verzoenen is met verzoekers verklaringen, daar het attest werd opgesteld op 2 oktober 2006 en vermeldt dat verzoeker verklaarde dat hij werd aangevallen door de ordediensten, terwijl verzoeker bij het CGVS aangaf na zijn arrestatie en ontsnappingspoging op 1 oktober 2006 gedurende 45 dagen in coma te zijn gebleven (administratief dossier, stuk 3, p.22). Het rapport van 18 september 2007 werd opgesteld door het 'Provincial Hospital Annex Buea', ressorterend onder het Ministerie van Volksgezondheid, hetgeen evenmin strookt met verzoekers verklaringen, gezien hij verklaarde te zijn gehospitaliseerd in het 'Buea Military Hospital' (*Ibid.*).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers politieke engagement voor het SDF en de SCNC en de hieruit voortvloeiende problemen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in 2008 op basis van zijn beweerd profiel zou worden verdacht van het aanmaken van chemische explosieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering aangaande de door hem neergelegde documenten niet weerlegt. Deze wordt derhalve geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden, bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan het CGVS opgelegd door de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij betoogt dat het begrip 'ernstige schade' wettelijk onder meer wordt omschreven als "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing". Daarbij dient te worden aangenomen dat deze bepaling in het licht van artikel 3 EVRM wordt geïnterpreteerd en conform de relevante rechtspraak van het EHRM wordt ingevuld.

Verzoeker stelt dat een behandeling bestraffend of vernederend is wanneer zij onevenredig is en de grenzen van de legitieme bestraffing overschrijdt. Maatregelen die een persoon zijn vrijheid ontnemen houden vaak dergelijk element in aangezien de omstandigheden waarin een persoon wordt vastgehouden moeten overeenstemmen met respect voor de menselijke waardigheid. De wijze van uitvoering van de maatregel mag de persoon niet onderwerpen aan een leed dat het onvermijdbare niveau van lijden, eigen aan detentie, te boven gaat. Bovendien moet de gezondheid en het welzijn op adequate wijze zijn verzekerd. Verzoeker verwijst hierbij naar de rechtspraak van het EHRM. Hij betoogt dat niet is vereist dat de behandeling of straf zware of langdurige fysieke gevolgen meebrengt om vernederend te zijn in de zin van artikel 3 EVRM. Er is sprake van een schending van dit artikel indien een straf onevenredig is in het licht van de omstandigheden van de zaak.

Gelet op het voorgaande meent verzoeker dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land terugkeert, een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij wordt immers gezocht door de ordediensten van Kameroen. Uit rapporten blijkt duidelijk dat gedetineerden in Kameroen foltering en onmenselijke behandelingen ondergaan. Bij wijze van voorbeeld haalt verzoeker het *“2007 Country Reports on Human Rights Practices – Cameroon”* aan van 11 maart 2008 van het United States Department of States. Hij betoogt dat, in acht genomen zijn permanent heupletsel en het aneurysma op zijn aortaboog, een nieuw verblijf in de gevangenis voor hem ontegensprekelijk gelijk zou staan met een foltering of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij zou fysiek niet in staat zijn om de gevangenisomstandigheden en mishandelingen te doorstaan.

Zelfs indien men de gezondheidsproblemen van verzoeker buiten beschouwing zou laten, dan nog zijn de gevangenisomstandigheden in Kameroen, die als onmenselijke behandeling dienen te worden beschouwd, van die aard dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Hij vraagt derhalve de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen omdat er wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft essentiële elementen ontbreken, zodat de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

Verzoeker is van mening dat alleen al het feit dat het CGVS met al het bovenstaande geen rekening heeft gehouden, een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht. Bij de beoordeling daarvan moet immers rekening worden gehouden met het belang van de beslissing voor verzoeker. Hoe groter het belang van de beslissing, des te zorgvuldiger de beslissing tot stand had moeten komen. Verzoeker verwijt het CGVS een manifest gebrek aan feitengaring alsook een gebrek aan zorgvuldige afweging van de betrokken belangen, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel in beide opzichten is geschonden.

5.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze aan de grondslag van zijn asielaanvraag. Derhalve kwam het CGVS op goede grond tot de conclusie dat hem, gelet op de ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 4.2), de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ten aanzien van verzoekers bewering aangaande het manifeste gebrek aan feitengaring, kan worden opgemerkt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, *in casu* de door verzoeker bijgebrachte documenten en de beschikbare landeninformatie (R.v.St., nr.

169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.